

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudců JUDr. Petra Hübnera a JUDr. Ivy Březinové v právní věci

žalobce: **Konvent sester Alžbětinek v Praze**, IČ 61382108,
sídlem v Praze 2, Na Slupi 448/6,
zastoupený advokátem JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem,
sídlem Praha 3, Kolínská 13,

proti
žalovaným:

1. Hlavní město Praha, IČ 00064581,
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 1/1,
zastoupené advokátem Mgr. Jakubem Kotrbou,
se sídlem Praha 1, Těšnov 1059/1,

2. Městská část Praha 2,
se sídlem Praha 2, Náměstí Míru 600/20,
zastoupené advokátem JUDr. Zdeňkem Veselým,
se sídlem Praha 1, Panská 895/6,

3. ČR – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o určení vlastnictví a uzavření dohody o vydání věci,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. dubna 2019,
č.j. 28C 316/2015-256,

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými 1 a 2 nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 300 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby určil, že vlastníkem pozemku č. parc. 1569/2 zahrada v k.ú. Nové Město, zapsaného na LV č. 1275 vedeném Katastrálním úřadem pro hl.m.Prahu, katastrální pracoviště Praha je Česká republika s právem hospodaření Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (výrok I.). Rovněž soud i zamítl žalobu, aby ohledně téhož pozemku určil, že vlastníkem byla Česká republika s právem hospodaření s pozemkem pro Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a to ke dni účinnosti zák. č. 428/2012 Sb. (výrok II.). Konečně soud i zamítl žalobu, aby žalovaný 3, eventuálně žalovaný 2, eventuálně žalovaný 1 byl povinen uzavřít s žalobkyní dohodu o vydání předmětného pozemku č. parc. 1569/2 do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Žalobci byla uložena povinnost nahradit 1) žalovanému náklady řízení ve výši 22.700 Kč a 2) žalovanému ve výši 9 950 Kč, vždy k rukám právního zástupce konkrétního žalovaného do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV. a V.). Žalobci byla i uložena povinnost nahradit 3) žalovanému náklady řízení ve výši 1 200 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám žalovaného (výrok VI.).
2. V dané věci se žalobce domáhal určení, že vlastníkem předmětného pozemku je či ke dni účinnosti zák. č. 428/2012 Sb. byl český stát a zároveň se domáhal i stanovení povinnosti státu uzavřít s ním dohodu o vydání pozemku. Uváděl, že byl původním vlastníkem předmětného pozemku, ten ale v době nesvobody přešel do vlastnictví státu a žalobce tedy uplatňoval svůj nárok dle zák. č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi (dále též jen zákon). Žalobce rovněž i uváděl, že nyní je u předmětného pozemku v katastru nemovitostí vyznačeno, že je vlastnictvím hl.m.Prahy, pro tento zápis ale nebyly splněny zákonné podmínky.
3. Všichni tři žalovaní navrhli zamítnutí žaloby, v závěru řízení zejména namítali, že vlastnictví předmětného pozemku přešlo na stát v souladu se zákonem, a to na základě rozhodnutí vydaného dle § 5 odst. 1 písm. b) zák.ČNR č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí.
4. Tento rozsudek je již druhým rozsudkem soudu I. stupně vydaným v této věci, když jeho první rozsudek ze dne 21.8.2017, č.j. 28C 316/2015-355, ve znění opravného usnesení byl usnesením zdejšího soudu jako soudu odvolacího ze dne 21.6.2018, č.j. 16Co 101/2018-187 zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. V tomto prvním zrušovacím usnesení odvolací soud vytkl soudu I. stupně zásadní vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když zejména pro nepřipuštění změny žaloby nebyly splněny zákonné důvody, navíc zejména postup soudu I. stupně znemožnil žalobci žalovat v zákonné lhůtě správně a tedy i znemožnil věcné projednání nároku. Svým usnesením ze dne 27.8.2018, č.j. 16Co 290/2018-194 pak i odvolací soud změnil usnesení soudu I. stupně tak, že připustil vstup do řízení druhé žalované a třetího žalovaného. Rovněž v tomto případě dospěl k závěru, že pro zamítavé rozhodnutí soudu I. stupně nebyly splněny zákonné podmínky a zamítavé rozhodnutí soudu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

stupně znemožňovalo věcné posouzení důvodností žalobou uplatněného nároku na určení vlastnictví státu.

5. V řízení bylo dohodou o vydání věci z 26.2.2014 prokázáno a ani mezi účastníky řízení nebylo sporné, že převážná část pozemků v sousedství předmětného pozemku, které s ním tvoří jeden funkční celek byla žalobci již vydána českým státem. Předmětný pozemek vydán nebyl, v katastru nemovitostí je jako vlastník veden 1) žalovaný s právem hospodaření pro 2) žalovaného. Jako nabývací titul je pak v katastru nemovitostí uvedena hospodářská smlouva ze dne 1.5.1993, kterou Školský úřad Praha 2 převedl právo hospodaření k tomuto pozemku z důvodu delimitace na Obvodní úřad pro Prahu 2.
6. Dále soud zjistil, že k dohodě o převodu práva hospodaření přecházelo rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 27.1.1993, č.j. 124/4 290/1993, kterým MFČR na základě žádosti hl.m.Prahy ze dne 18.1.1993 a souhlasu Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizací ČR, č.j. SNH 92/93 ze dne 14.1.1993 rozhodlo dle § 5 odst. 1 písm. b) zák. čNR. 172/1991 Sb. tak, že movité věci a pozemky z vlastnictví ČR, k nimž ke dni účinnosti zák. ČNR. 172/1991 Sb. příslušelo právo hospodaření školským správám ONV Praha 1-10 a které byly užívány mateřskými školami, základními školami a školskými zařízeními jím sloužícími na území hl.m.Prahy, pokud nepřecházejí do vlastnictví Prahy dle ustanovení § 2 zák.ČNR. 172/1991 Sb. přecházejí dnem vydání tohoto rozhodnutí do vlastnictví hl.m.Prahy v souladu se statutem hl.m.Prahy se svěřují těm městským částem, na jejichž území jsou uvedené školy a školská zařízení. Součástí rozhodnutí je i soupis mateřských škol, základních škol a školských zařízení jím sloužících, jichž se toto rozhodnutí týká. Proti rozhodnutí nebyl opravný prostředek přípustný. Z dodatku k nájemní smlouvě ze dne 15.7.1998 soud i zjistil, že část předmětného pozemku (necelé 2/5) je druhým žalovaným pronajímána žalobci. Zbývající část je využívána pro potřeby škol.
7. Soud I. stupně při právním posouzení vyšel z toho, že žaloba na určení vlastnictví státu, který následně může oprávněná osoba vyzvat k vydání věci, může být úspěšná jen za splnění podmínek § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 Sb. tedy tehdy, jestliže byla věc z původního majetku církví přede dnem účinnosti zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovení § 3 zák. č. 92/1991 Sb. nebo v rozporu s ustanovením § 9 zák. č. 229/1991 Sb. Soud dospěl k závěru, že při nabytí vlastnictví předmětného pozemku prvním žalovaným § 3 odst. 1 zák. č. 92/1991 Sb. a zejména ani § 29 zák. č. 229/1991 Sb. porušen nebyl. Ustanovení § 29 zák. č. 229/1991 Sb. (dále též jen zákon o půdě) totiž zakazovalo jen převod věci z původního vlastnictví církví na jiné osoby do přijetí zákona o původním církevním majetku. Termínem převod je ustáleně užíván pro smluvní nabytí vlastnictví, v dané věci ale prvý žalovaný nenabyl vlastnictví hospodářskou smlouvou ze dne 1.5.1993, ale nabyl ho na základě výše zmíněného rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27.1.1993, jednalo se tedy o přechod a nikoliv převod vlastnictví. Soud I. stupně odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (zejména např. na jeho rozsudek sp.zn. 28Cdo 1590/2017) dle něhož ustanovení § 29 zákona o půdě neznemožňovalo Ministerstvu financí s předchozím souhlasem Ministerstva pro privatizaci rozhodnout o přechodu historického majetku církví na obec dle § 5 odst. 1 písm. b) zák. čNR 172/1991 Sb. o přechodu některých věcí z majetku ČR na obce. Soud i vyšel z judikatury Nejvyššího soudu při závěru, že tímto pravomocným a vykonatelným rozhodnutím Ministerstva financí je soud v řízení dle § 18 odst. 1 zákona vázán (§ 135 odst. 2 věta druhá o.s.ř.). Konečně soud i s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28Cdo 199/2019 vyšel ze závěru, že v dané věci mělo pravomoc vydat rozhodnutí o přechodu vlastnictví na obec Ministerstvo financí dle § 5 odst. 1 písm. b) zák. čNR 172/1991 Sb. a nikoli Ministerstvo školství, neboť pozemek nelze považovat za školské zařízení. Soud proto svými prvými dvěma výroky žalobu na určení vlastnictví ať již ke dni rozhodnutí soudu či ke dni účinnosti zák. č. 428/2012 zamítl.

8. Soud zamítl i žalobní nárok uplatněný pod bodem III., konstatoval, že podmínky pro uzavření dohody o vydání předmětného pozemku nejsou splněny již proto, že žalovaný 3) není vlastníkem pozemků a žalovaní 1) a 2) nejsou povinnými osobami ve smyslu § 4 zák. č. 482/1991 Sb.
9. O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky rozhodl soud I. stupně svými výroky IV. a VI., za užití § 142 odst. 1 o.s.ř. dle úspěchu ve věci, žalovaným 1) a 2) přiznal jako účelně vynaložené náklady, náklady právního zastoupení, třetímu žalovanému jako náklady přiznal paušální náhrady dle vyhl. č. 254/2015 Sb., výpočet nákladů všech účastníků uvedl soud v odůvodnění svého rozsudku.
10. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce. Namítal, že soud I. stupně věc chybně právně posoudil, zejména chybně dovedl, že vlastnictví předmětného pozemku přešlo na prvního žalovaného na základě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27.1.1993 č.j. 124/4 210/1993. Ve skutečnosti tomu tak není, neboť zmíněné rozhodnutí je nicotným aktem (paaktem), k němuž soud vůbec neměl přihlížet. Je tomu tak proto, že souhlas Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci byl vydán již 14.1.1993, přestože žádost o rozhodnutí byla podána až 18.1.1993, souhlas tedy nemohl být vydán na vyžádání Ministerstva financí. Ministerstvo financí tak rozhodovalo bez předchozího souhlasu vydaného v řádném řízení. Dále namítal, že navíc správně mělo v těchto věcech rozhodovat Ministerstvo školství a nikoli Ministerstvo financí a to za užití § 6 odst. 2 zák. č. 172/1991 Sb., neboť pozemek sloužil jako zahrada pro školské zařízení. Poukazoval i, že zápis z katastru byl proveden dle hospodářské smlouvy z 1.5.1993, z toho dovozoval, že Školská správa Praha 2 ani druhý účastník hospodářské smlouvy o rozhodnutí Ministerstva financí z 27.1.1993 vůbec nevěděli, není tak zřejmé, zda rozhodnutí vůbec bylo doručeno účastníkům a zda je pravomocné. Sama hospodářská smlouva z 1.5.1993 je pak absolutně neplatná, byla uzavřena v den státního svátku a navíc bylo převáděno právo hospodaření s národním majetkem s nímž obce tou dobou hospodařit nemohly. Nabyvatelem měl být tedy Obvodní úřad Praha 2 a nikoli Městská část Praha 2. Došlo tedy k porušení zákona a tím i k zabránění zmírnění majetkových křivd, o tom dle odvolatele není pochybností. Konečně žalobce i namítal, že žalovaným 1) a 2) neměly být přiznány náklady řízení, neboť ve svých úřadech disponují řadou kvalifikovaných právníků a to i specializovaných na majetkovou agendu, náklady na právní zastoupení tedy nebyly vynaloženy účelně. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobě vyhověl.
11. Prvý žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako správného. Odkazoval přitom na závěry obsažené v aktuálních rozhodnutích Nejvyššího soudu sp.zn. 28Cdo 1590/2017 i 28Cdo 199/2019, které právě řeší otázky sporné v tomto řízení. Ve vztahu k rozhodnutí Ministerstva financí uváděl, že rozhodnutí nebylo paaktem, neboť bylo vydáno na základě zákonného zmocnění, opravný prostředek proti němu nebyl přípustný, proto nabylo právní moci i vykonatelnosti dnem vydání. Dále i uváděl, že v dané věci se rozhodnutí týkalo pozemků, právě proto bylo příslušné rozhodnutí vydat Ministerstvo financí a nikoli Ministerstvo školství. Dále rovněž i uváděl, že pozemek je nadále využíván pro školská zařízení, tvoří zahradu mateřské školy Viničná a využívají ho i mateřské školy na Děkanec, ZŠ Lotyšská i ZŠ u svatého Štěpána, což plyne i z fotografie pozemku. Rovněž konstatoval, že daný pozemek je evidentně pozemkem, který se nevydává a za něj přísluší finanční náhrada. Konečně první žalovaný i žádal, aby rozsudek soudu I. stupně byl potvrzen i ve výroku o nákladech řízení, uváděl, že se jedná o specifickou složitou věc.
12. Druhý a třetí žalovaný navrhli potvrzení napadeného rozsudku jako správného.

13. Odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo dle § 212 a § 212a o.s.ř. a poté dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci.
14. Soud I. stupně správně a dostatečně zjistil skutkový stav a odvolací soud se ztotožňuje s jeho hlavním právním závěrem, že žaloba na určení vlastnictví státu dle § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 Sb., o níž bylo rozhodnuto výroky I. a II. napadeného rozsudku není důvodná.
15. Dle § 18 odst. 1 zákona oprávněná osoba může podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodů, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zák. č. 92/1991 Sb. o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby nebo v rozporu s ustanovením § 29 zák. č. 229/1991 Sb. o půdě; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.
16. V dané věci logicky není tvrzen rozpor s § 3 zák. č. 92/1991 Sb., když toto ustanovení bránilo tomu, aby byl historický majetek církví předmětem tzv. velké privatizace, není dán ale ani rozpor s ustanovením § 29 zák. č. 229/1991 Sb. o půdě.
17. Dle § 29 zákona o půdě ve znění účinném k 31.12.2012 majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonům o tomto majetku.
18. Rozhodující je, že v § 29 zákon o půdě zakazoval pouze převod, tedy změnu vlastnictví na základě smlouvy (§ 133 zák. č. 40/1964 Sb. – do 31.12.2013 účinný občanský zákoník (dále jen „obč.zák.“), nikoli přechod vlastnictví, tedy změnu vlastnictví na základě jiné právní skutečnosti zejména rozhodnutím státního orgánu či přímo ze zákona (§ 132 obč. zák.). Věc z historického majetku církví tedy mohla přejít do vlastnictví jiných osob typicky právě dle zák. ČNR č.172/1991 Sb. o přechodu některých věcí z majetku ČR do vlastnictví obcí. Kromě rozdílu mezi převodem a přechodem vlastnictví je nutno i zohlednit, že zák. č. 172/1991 Sb. byl účinný ještě dříve než zákon o půdě, aplikaci § 29 zákona o půdě na tyto přechody tak bránil i obecný zákaz retroaktivity práva. Lze však dodat, že takový přechod dle zák. č. 172/1991 Sb. ale nic neměnil na tom, že pokud by na obec přešel původně církevní pozemek, nadále se na něho vztahoval blokační § 29 zákona o půdě a to až do účinnosti zák. č. 428/2012, který stanovil rozsah a formu restituace církevního majetku, jej nebylo možno smluvně převést na jinou osobu (nález ÚS sp.zn. Pl. ÚS 9/07, Rc 34/2017 i rozsudek NS sp.zn. 28Cdo 1590/2017).
19. V dané věci se odvolací soud ztotožnil se soudem I. stupně nejen v závěru, že nebyl porušen § 29 zákona o půdě, ale především i v hlavní sporné otázce tedy v tom, že rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 124/4 210/1993 ze dne 27.1.1993 bylo vydáno v souladu s § 5 odst. 1 písm. b) zák. ČNR 172/1991 Sb. a právě na jeho základě vlastnictví předmětného pozemku přešlo ze státu na prvního žalovaného.
20. Dle § 5 odst. 1 písm. b) zák. ČNR č. 172/1991 Sb. na žádost obce může okresní úřad a v hl.m.Praze Ministerstvo financí ČR rozhodnout, že do vlastnictví obce přecházejí věci z vlastnictví ČR, k nimž ke dni účinnosti tohoto zákona příslušelo právo hospodaření organizacím, jestliže na okresní úřady, obce a v hl.m. Praze též na městské části přešla funkce jejich zakladatele nebo pravomoc zřizovat, řídit a zrušovat tyto organizace, pokud nepřecházejí do vlastnictví obcí podle § 2 nebo § 3 zákona.

21. Rozhodnutí MF ČR ze dne 27.1.1993 je správním aktem, v případě jeho hodnocení jako důkazu platí ustanovení § 135 odst. 2 o.s.ř., tedy bylo-li jiným orgánem než soudem vydáno rozhodnutí, soud z něj vychází. Tato zákonná formulace je ustáleně v judikatuře vykládána tak, že v civilním řízení soud vychází z presumpce správnosti individuálního správního aktu (je jím vázán), zkoumá pouze, zda se vůbec o správní akt jedná, tedy zda nemá takové základní vady, že je aktem nicotným (paaktem) a rovněž zda je pravomocný a vykonatelný (např. Rc 9/99, Rc 11/2000 pro oblast církevních restitucí, nově rozsudek NS sp.zn. 28Cdo 1590/2017). Nicotnost správního aktu je přitom shledávána zpravidla v důsledku nedostatku právního podkladu, nedostatku pravomoci, nejtěžších vad příslušnosti, absolutního nedostatku formy, absolutního omylu v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobujícího bezobsažnost, požadavku trestného nebo jiného právně nemožného plnění, požadavku plnění fakticky nemožného, neurčitosti, nesmyslnosti či vnitřní rozpornosti a neexistence vůle (citováno dle Hendrych a kol. – Správní právo, Obecná část, 9. vydání C.H.BECK 2016, str. 148 - 152).
22. Žalobcem namítaný, dle něj vadný, procesní postup, kdy měl být k rozhodnutí MF ze dne 27.1.1993 nejprve udělen souhlas Ministerstvem privatizace (14.1.1993) a teprve následně podána žádost hl.m.Prahy o rozhodnutí (18.1.1993), nelze jednoznačně podřadit pod jakoukoli výše uvedenou zásadní vadu při vydání či formulaci správního aktu. Dle mínění odvolacího soudu se navíc vůbec o žádnou vadu nejedná. Je zde totiž podstatné, že na řízení o rozhodnutích vydávaných dle § 5 a 6 zák. č. 172/1991 Sb. se nevztahoval správní řád (§ 7 zák. č. 172/1991 Sb.). Nelze tedy považovat za vadu rozhodnutí z 27.1.1993, pokud ohledně něj neproběhlo správní řízení dle tehdy účinného správního řádu, ale Ministerstvo privatizace již předem udělilo souhlas k vydání typu rozhodnutí, které předpokládal § 5 zák. č. 172/1991 Sb. a jehož potřeba vyplývala i z dalších zákonem předvídaných skutečností uvedených v druhé vedlejší větě § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 172/1991 Sb.
23. Dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona rozhodovalo Ministerstvo financí na základě zákonného zmocnění takto uděleného, jako věcně příslušný orgán v rámci své pravomoci. Je i podstatné, že pokud rozhodovalo o přechodu vlastnictví pozemků využívaných mateřskými či základními školami na obce, reflektovalo právě skutečnost, že dle § 14 zák. č. 564/1990 Sb. přešlo oprávnění zřizovat předškolní zařízení i základní školy na obce, v Praze pak na místně příslušné městské části (§ 10 zák. č. 418/1990 Sb., o hl.m. Praze). Nelze tedy dovodit, že se jednalo v dané věci o účelové rozhodnutí, naopak úprava v § 5 odst. 1 písm. b) zák. č. 172/1991 Sb. i konkrétně rozhodnutí MF z 27.1.1993 dovršovaly polistopadovou (1989) zákonnou úpravu týkající se nového postavení obcí jako samostatných veřejnoprávních subjektů ve svobodném státě. Zřejmý byl i obsah rozhodnutí, když jeho přílohou byl seznam MŠ i ZŠ v Praze, které pro plnění svých úkolů užívají pozemky, s nimiž dosud jménem státu hospodařily školské úřady. Jakkoliv je zcela správný závěr, že vlastnictví předmětného pozemku nepřešlo hospodářskou smlouvou z 1.5.1993, reflektuje tato listina správně skutečnost, že právo hospodaření, které dosud pro stát vykonával školský úřad, nyní vykonává městská část, která má právo hospodaření se svěřeným majetkem hl.m.Prahy (kromě citovaných ustanovení dále i zejména § 7 odst. 2 písm. a) zákona č. 418/1990 Sb. o Praze).
24. Důvodná není ani druhá odvolací námitka, že ve věci nemělo rozhodovat Ministerstvo financí, ale dle § 6 odst. 2 zák. č. 172/1991 Sb. Ministerstvo školství. V případě pozemku se totiž nejedná o školské zařízení. I odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 28Cdo 199/2019, který tento závěr obsahuje, navíc při posuzování téhož rozhodnutí Ministerstva financí z 27.1.1993. Odvolací soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, z formulace § 14 odst. 2 zák. č. 564/1990 Sb. upravující zřizování školských zařízení logicky plyne, či u školského zařízení musí být dána možnost jej zřídit (např. školní jídelnu, družinu atd.), pozemek, byť sloužící škole, zřídit nelze.

25. Rozhodnutí MF z 27.1.1993 tedy vady nemá, je platným správním aktem, protože proti němu nebyl opravný prostředek přípustný, nabylo právní moci dnem vydání a téhož dne se stalo i vykonatelným (§ 52 odst. 1 a 2 zák. č. 71/1967 Sb. a simili, strana 8 rozsudku NS sp.zn. 28Cdo 1590/2017). Vlastnictví pozemku ze státu na Prahou tak přešlo dnem 27. 1. 1993 (§ 132 odst. 1 obč. zák.), sám záznam vlastnického práva do katastru (§ 7 zák. č. 265/1992 Sb.), by pak měl jen deklaratorní význam.
26. Závěr, že soud je správním aktem (nikoli paaktem) vázán vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 28Cdo 1590/2017 byl aktuálně aprobován i Ústavním soudem, který stížnost proti tomuto rozsudku svým usnesením sp.zn. IV ÚS 3668/2017 odmítl. Odvolací soud jen pro úplnost dodává, že ze zjištění soudu I. stupně i provedených právních hodnocení i plyne, že žalobce neprokázal nejen nicotnost tohoto soudního rozhodnutí, ale ani jeho nezákonnost.
27. Výše uvedené lze shrnout tak, že žaloba na určení vlastnictví státu dle § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 Sb. není důvodná, když předmětný pozemek po právu přešel na základě rozhodnutí MF ČR z 27.1.1993 na prvního žalovaného, druhému žalovanému pak vzniklo právo hospodaření k tomuto pozemku. Stejně tak není důvodná ani žaloba na uzavření dohody o vydání tohoto pozemku, jak správně poukázal soud I. stupně žalovaní jedna a dva nejsou osobami povinnými dle § 4 zák. č. 428/2012 Sb., třetí žalovaný pak není pasivně legitimován. Předmětný pozemek se tedy nevydává, vyrovnání vztahu mezi státem a římskokatolickou církví, jíž je žalobce subjektem, bude provedeno v rámci finanční náhrady za nevydaný majetek tak, jak stanoví § 15 odst. 2 písm. g) tohoto zákona a rovněž i smlouva uzavřená mezi státem a církvemi. Odvolací soud tedy rozsudek soudu I. stupně v zamítavých výrocích I. až III. o věci samé jako správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil.
28. Soud I. stupně rozhodl správně nejen o věci samé, ale za užití § 142 odst. 1 o.s.ř. dle úspěchu ve věci i o nákladech řízení. I dle mínění odvolacího soudu, bylo v dané věci namístež žalovaným 1 a 2 náklady právního zastoupení za řízení přiznat. Obecně se na spory dle zák. č. 428/2012 Sb. neuplatňovala ustálená judikatura, vycházející z toho, že veřejné korporace mají mít zásadně takové personální vybavení, aby právní jednání včetně jednání před soudem zajistili vlastními pracovníky. Argumentem užitým obecnými soudy včetně soudu Nejvyššího (opět např. rozsudek sp.zn. 28Cdo 1590/2017) je zvláštní složitost agendy církevních restitucí odůvodňující předání věci advokátní kanceláři. Dalším argumentem je i skutečnost, že agenda církevních restitucí je nejen specifická, ale i poměrně řídká (zejména v porovnání s četností sporů dle obecných restitučních zákonů č.403/1990 Sb. či 87/1991 Sb.). Lze i uvést, že za dobu téměř 7 let účinnosti zákona 428/2012 Sb. je u Městského soudu v Praze řada senátů, které dosud spory dle tohoto zákona neprojednávaly. Proto se i judikatura vyvíjela pomalu a i z tohoto důvodu bylo účelné svěřit spor advokátní kanceláři s možností specializace. Odvolací soud tedy shledal přiznání nákladů právního zastoupení žalované jedna a dva důvodným, rovněž správně byly stanoveny i náklady třetího žalovaného, u všech žalovaných při výpočtu nákladů odvolací soud pro stručnost odkazuje na správný výpočet obsažený v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Z tohoto důvodu odvolací soud za užití § 219 o.s.ř. potvrdil rozsudek soudu I. stupně i v nákladových výrocích IV. a VI.
29. Odvolací soud však dospěl k jinému závěru ve vztahu k nákladům odvolacího řízení. Nelze přehlédnout, že řízení běžící u Obvodního soudu pro Prahu 2 od roku 2015 určitou dobu trvalo, v mezidobí byla přijata významná rozhodnutí dokonce i publikovaná v oficiální Sbírce soudních rozhodnutí (např. Rc 34/2017 či Rc 103/2017, dále rozsudek sp.zn. 28Cdo 1590/2017 a rovněž pro tuto věc významný rozsudek sp.zn. 28Cdo 199/2019). Judikaturou Nejvyššího soudu již tedy jsou základní otázky řešeny, za této situace tedy již odvolací soud nepovažuje náklady

právního zastoupení v odvolacím řízení za účelně vynaložené. Proto za užití § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 ve vztahu mezi žalobci a prvním a druhým žalovaným rozhodl tak, že žalovaným právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nepřiznal. Třetímu žalovanému tak odvolací soud za užití vyhl. č. 254/2015 Sb. přiznal jednu paušální náhradu ve výši 300 Kč související s účastí pověřeného pracovníka Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových u odvolacího jednání.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení u soudu I. stupně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodováno rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 5. listopadu 2019

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu